

CARTA DOMINICAL

16 DE JUNY DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

El sagrament de la vida ordinària (3)

Una de les presències més importants en la nostra vida ordinària és “la presència de l'altre”, o dels altres.

Diuen que en la nostra societat actual ha entrat el virus de l'individualisme. No pel fet d'estar lluny els uns dels altres, o perquè vegem que vivim incomunicats. La realitat diu que aquest no és el cas. Ben al contrari: vivim l'un al costat de l'altre, en grans grups, físicament propers, en conjunts nombrosos, com en un estadi de futbol, un concert de música a l'aire lliure, o els veïns d'un immoble en el nostres barris de les grans ciutats... Potser algú diria que vivim “amuntegats”. Gràcies a la tecnologia, mai, a més, no hi ha hagut tanta comunicació entre persones, de paraula, en imatges, en so, etc. Encara que algú dirà també que sentim, però no escoltem, que ens veiem, però no ens coneixem en profunditat.

Això s'afegeix a una qüestió eterna: el fet de viure junts, sota el mateix sostre, cada dia, però sense que es pugui dir que es “conviu”, estar l'un al costat de l'altre, però no es comparteix la vida. És el gran problema de la incomunicació, que es dona sovint, per desgràcia, fins i tot a l'interior del matrimoni, quan el “suport” de l'atracció mútua i l'afecte no aconsegueixen superar la rutina i el cansament. Els exemples serien interminables.

Tot i així, com diem, la realitat, inclosa la més ordinària, després de la Resurrecció, és tota ella sagrament de la presència de Déu. Per tant, l'altre, l'altra, a qui veus cada dia i hi convius llargues estones de cada dia, segons creiem, és sagrament de Déu. En ell, en ella, hi ha Déu, oferint la seva presència i el seu amor.

Potser quan diem “després de tant de temps, ja el conec molt bé”, “em sé de memòria les seves manies”, “és el de sempre”, “no canviarà”... estem tancant-nos a la novetat

inesgotable de la presència de Déu i del seu amor. En l'altre, aquest la presència del qual se'm fa de vegades insuportable, aquest que no canvia malgrat els intents, en aquest les opinions del qual no comparteixo totalment, sempre hi ha alguna cosa de Déu. En la seva presència propera hi ha alguna cosa de la Paraula de Déu, no perquè “en el fons” sigui bona persona, sinó perquè Déu a través d'ell (potser amb una senzilla picada d'ullet) no deixa de parlar-te i transmetre't un missatge.

Ser capaç de “suportar” l'altre ja és alguna cosa. Però molt poc. La presència de Déu en el nou món, no significa que Ell és present en un món idíl·lic i meravellós. Ell és present, tal com hem subratllat, en un món imperfecte com el nostre, on es barregen bondat i maldat, amor i odi, veritat i error. En definitiva, Déu ens demana “ser estimat en l'altre”.

Una vegada més afirmem que tot és qüestió de la mirada. En el món del ressuscitat la nostra mirada ha de coincidir amb la mateixa mirada de Déu. Concretament, mirar l'altre com Déu el mira.

Aquesta mirada no s'aconsegueix amb un particular esforç de voluntat, com quan aconsellem algú que està renyit amb un altre “fixa't en el seu costat bo”, “oblida els seus defectes”, o “revisa l'estudi de la seva personalitat psicològica...”. Tot és aconsellable, però Déu no espera que l'altre sigui perfecte, o tingui algun tret de la seva personalitat més amable, per estimar-lo.

Això sí. Aquest món nou neix del Misteri Pascual. Cosa que vol dir que neix en qui ha participat de la Mort i Resurrecció de Jesús. Des d'aquí, tot s'entén millor.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat